

KN5LG 0009

HARMINC
ÉV
HASOMÉR
HACAIR

Brasserie

H A R M I N C
É V
H A S O M É R
H A C A I R

Kiadja : A HASOMÉR HACAIR VEZETŐSÉGE — 1946

Felelős kiadó: KEMÉNY DÁVID

Igazság nyomda, Horn Ede-u. 9—11.

Felelős nyomdavezető: Falus József

JAKOV CHAZAN
a Hanhaga Haeljona
tagjának beszéde a
HASOMÉR HACAIR
30 éves fennállásának
ünnepén az errec-jiszraéli
mozgalom haifai
moacáján 1944-ben

A mai nap örömnünet jelentene, ha nem volna gyászba és bánatba burkolva. Európai mozgalmunk borzalmas, óriási sírja még mindig szélesen tátong, mind több és több áldozatot nyelve el. Hogyan volna lehetséges ezek után, hogy a mai nap örömnünete ne változzék sirámmá, oly keserűvé, mint maga a halál?

Az első nagygyűlés

Megalakulásunk első pillanatától kezdve a küzdő zsidó tömegek oldalára köteleztük el magunkat. Mozgalmunk a népünkben rejtőző szunnyadó erőkből keletkezett. A diaszpóra feletti elkeseredés és egy hatalmas ösztön, hogy életünket a régi-új Hazában újjáteremtsük, tűzként emésztett bennünket. A nemzeti szabadság utáni lenyűgöző sóvárgás tüze lobogott bennünk; a szabad, teljes emberi élet utáni vágy elragadott minket. Mindenhol, ahol zsidó közösségek voltak, mint egy varázspálca érintése nyomán, megalakultunk. Élő képviselői lettünk népünk ama akaratának, hogy a diaszpóra hanyatló életének ígáját egyszer s mindenkorra lerázza.

Első világgyűlésünk ezért olyan egyszerűnek, magától érthetőnek látszott. Az a kongresszus, amely a Hasomér Hacair-t megalapította, 1924-ben gyűlt össze. Ekkor találkoztak első ízben szemtől-szembe Lengyelország, Galicia, Litvánia, Lettország, Szovjetoroszország, Románia és Danzig szabad város sómérjai. Találkoztunk és rögtön éreztük, hogy egy és ugyanazon mozgalom részei vagyunk. Tíz év közös álmai, küzdelmei és alkotásai voltak mögöttünk egyetlen, egyesítő látomás fényében. És azután, amikor a reánk mért szerencsétlenség folytán nőtt és lassan elborított mindent — mialatt a zsidók Európa minden sarkában véreztek, tehettünk-e mást, mint fenékgig üríteni a keserű poharat?

Tényleges megszervezésünk előtt is már egyetlen, egyesített világmozgalom voltunk. Mozgalmunk közös belső lényege közeledett szervezett megalapítása felé.

Alkotás és védekezés

Visszaidézem mozgalmunk első napjait. Mialatt kártóan küzdünk, hogy egymás között héberül tudjunk társalogni, első soraiban vagyunk azoknak, akik a régi héber kultúra felélesztéséért harcolnak. A „kének”, ahol összejöveteleinket tartjuk, a héber léggör eleven forrásai lettek, pezsgő, életteli szigetek a diaszpóra sivár tengerében. Galíciai mozgalmunk, bár még egészen újkeletű, máris makacs harcot folytat a héber nyelv tanításáért az iskolákban: megszervezi a lembergi diáksztrájkot. Lengyelországban a „Tarbut” héber iskola egyik legnagyobb támaszává válunk. Így van ez mindenütt, ahol a mozgalom megjelenik. Az európai zsidók fénykorának utolsó napjaiban éppúgy, mint az ezekre következő szörnyű napokban, sohasem vonultunk vissza a küzdelem teréről. Az alvilágban és a gettóban az elsők között vagyunk, akik iskolákat szerveznek és tartanak fenn a zsidó ifjúság számára, akiket az ellenség lelkében akar megtörni, mielőtt testét elpusztítaná. Ily módon egészen máig, ezigig a rettenetes időkig, mindenütt folytattuk az újjászülető héber kultúra magvetését. A háború alatt olyan szerencsések voltunk, hogy egy új diaszpórában kultúránk újabb sarjait ültethettük el: megszerveztük az első héber iskolát a távoli Mexikóban. Ezentúl tehát ott is lesz ott-hona az alkotó zsidó léggörnek és forrása új, úttörő energiáknak.

Kezdetől fogva szívünk teljes melegével egyesültünk a zsidók védelmében. A lengyel-ukrán összetűzések alatti lembergi lázadás alkalmával a zsidó önvédelem éltető szelleme voltunk. Kitartottunk és végül is a lengyel gettóknak harcolók első soraiban állottunk. Amikor megszűnt minden remény az életre és mikor a nagy követ a barlang szája elé gördítették, tehettünk-e másként? Mi, akik magunkban hordjuk a hatalmas zsidó vágyat az élet, a független nemzeti és társadalmi alkotás után, tehettünk volna mást, minthogy a pusztulás előtt álló tömegeket vezessük? Amikor csak nemzeti becsületünk tudott fennmaradni, gondolkozhattunk-e másként, mint-hogy mindenkinek felett ezt mentsük meg?

Éles ellentét

Mi, akik Izrael tömegeit életük minden útján kísértük, a megpróbáltatások útján is mellettük jártunk. Minden halált elszenvedtünk egyenként és összesen.

A németországi tömeges kiutasítások elején volt: beteget és öreget, asszonyokat és gyermekeket utasítottak ki. Sokan azt követelték akkor, hogy ezeket a halálra szánt karavánokat elkísérhessék. — „Ki fog nekik fedelet építeni a rettenetes télben? Ki fog nekik tüzelőt gyűjteni és élelmükről gondoskodni? Ki fog velük törődni, ha nem mi, megpróbáltatásuk napjaiban és fel-emelni lelküket, amikor a halál közeleg?” — Így beszéltek azok, elakarták kísérni ezeket a karavánokat.

Ezzel szemben a többiek így érveltek: „Hagyj el mindenkit, még azt is, aki a legközelebb áll hozzád és legkedvesebb neked, de tartsd életben a chaluc-mozgalmat. Ez a kötelesség minden más felett van! Mindenekelőtt gyűjtsétek össze az ifjúságot, vezessétek és tanítsátok őket, amíg a szabadulás napja elérkezik. Ki fogja különben folytatni Országunk újjáépítését, ki fogja különben népünk életét védeni?”

Mindkét oldalról az Izrael népe iránti hatalmas szeretet hangja szólt, a nép iránti aggodalomból beszéltek így. Azután a hóhér folytatta a mészárlást, egészen addig, míg valamennyien elvesztek. A pusztulás milliókat nyelt el és minden remény elveszett, hogy az élőket még megmenthetjük.

A mély, éles ellentét még egyszer fellángolt. Ezúttal Varsó, Radom, Bialystok és Lengyelország egyéb zsidó halálvárosainak gettófalai mögött. Az ellentét itt a nagy véleménykülönbség volt a védelem vagy támadó elleni harc kérdésében. Voltak olyanok, akik azt akarták, hogy a zsidók törjenek ki a gettóból és egyesüljenek a lengyel erdőkben lévő partizánokkal. A többiek, akik még ebben is a harctól való menekülést látták, ahhoz ragaszkodtak, hogy maradjanak a gettó falai között egész a végsőkig. Azokkal együtt, akik megmaradtak, megszentelték a halál nevét, hogy megmentsek Izrael becsületét. Mindnyájan meghaltak, elemészve a halhatatlan szeretettől Izrael tömegei iránt, akiket saját szemekkel láttak elpusztulni.

Haladásunk csúcspontja

Huszonöt év. A második világháború kitöréséig kietartóan felfelé haladtunk. Az első jubileumhoz azzal az egész mozgalmat átható érzéssel érkezünk, hogy csak az út kezdetéig jutottunk még el. Még csak az alapokat raktuk le, a felépítés feladata még előttünk volt. A

mozgalom a diaszpórában állandóan terjedt, nevelő hatása elmélyült, teljesítményeink ErecJiszraelben megnövekedtek, s mind gyorsabb tempóban sorakoztak egymás után. De akkor is tudtuk: ez csak a kezdet volt.

Szerencsétlenségünk bekövetkezte előtt úgy tekintettünk magunkra, mint a világ legszerencsésebb mozgalomára. Mert ugyan hol máshol sikerült az ifjúság ~~lét~~ másait a tényleges életben megvalósítani? Ki volt olyan szerencsés, hogy álmait a megvalósítá: folyamán még szebbnek és gazdagabbnak láthassa. ~~diák~~ az álmok maguk voltak? Ki volt olyan szerencsés, ~~hogy~~ minden megvalósult álma nyomán új álmok keletkezését és megvalósulását lássa szeméi előtt? És így a lánc tovább kovácsolódott, minden új láncszem szebb és tökéletesebb lett, amint az idő haladt.

És vajjon hány mozgalom volt megáldva azzal, hogy életüknek minden állomása, minden alkotásuk egyúttal népük benső érzelmeit és legszentebb vágyait is kifejezték? Ez a szerencse nekünk jutott osztályrészül, mindaddig, míg a nagy katasztrófa lesujtott ránk.

Milyen magányosak lettünk, mennyire elvesztettük mozgalmunk legnagyobb részét — mozgalmunkét, amely a fejlődés és dicsőség teljében volt!

Mozgalmunk fejlődésének eddig a következő állomásai voltak:

1924-ben, az Első Világveida idején, 11.000 tagunk volt.

1927-ben, a Második Világveida napjaiban tagjaink száma 24.260-ra növekedett.

1930-ban, a Harmadik Világveida idején 34.800 tagot számláltunk.

1932-ben tagjaink már 42.420-an voltak.

1933-ban ismét túlszárnyaltuk addigi méreteinket és elértük az 56.450-es taglétszámot.

1937-ben, a Negyedik Világveida már 65.000-en voltunk.

A második világháború előestéjén, 1939-ben, 70.000-re szaporodott tagjaink száma és még mindig a terjeszkedés stádiumában voltunk.

Amikor a világmozgalmunkat megalapítottuk, hat nemzeti mozgalmat és egy szabad város mozgalmát egyesítettünk. A háború előestéjén már 22 országban voltak ágazataink ezek: Argentína, Ausztria, Belgium, Bulgária, Csehszlovákia, Dánia, Délafrika, Egyiptom, Erdély, Észak-amerikai Egyesült Államok, Franciaország, Galicia, Jugoszlávia, Kanada, Kuba, Magyarország, Románia, Tunisz. Ezenkívül megvolt a Hasomér Hacaír ifjúságnevelő

mozgalma Erec Jisraelben, amit a világmozgalom unokájának tekinthetünk. Olyanok voltunk, mint a lava, amely haladásban folyton növekszik, mindent felrázva és elsöpörve útjából. Az alija-kibucok tízei működtek lázasan Lengyelországban, Galiciában és másutt, előkészítve a kivándorlást. Mi vártuk is őket — de íme, a halál lecsapott, elpusztítva mindent. Majdnem mindenkit elvesztettünk, aki Európában volt.

A közös sors

És mégis, mindenekfelett, nem mozgalmunkat gyászoljuk, nem mozgalmunkat, hanem a zsidó diaszpórát, az európai zsidóságot siratjuk.

A lengyel zsidóság legnagyobb részét legyilkolták. Mint hősök, mint mártírok haltak meg. A halál leszálolt Lettország és Románia, Belgium és Franciaország, Bulgária és Csehszlovákia zsidóira. Mozgalmunk velük együtt lépett a máglyára. Népünk nevében esnek el próbálják megmenteni ami még megmenthető, gondoskodni azokról, akik még gondoskodásra szorulnak.

És most, amikor a fejsze Magyarország zsidói felé emelkedik, nincs-e mozgalmunk is ott, szembenállva a halál arcával?

Elsők voltunk azok között, akik átszöktek a határon. Kinyujtottuk karjainkat a lehető legmesszebbre, hogy menthessünk, de sajnos, kezünk nem volt elég erős a segítség nyújtásban. A halál leskelődött minden határnál és üldözte áldozatainkat Náci-Európa minden országán keresztül. Elsők voltunk a partizánok között minden országban. Nem volt időnk várni. Lemészároltak bennünket, míg más népeket csak kifosztottak. Az ő szellemüket felörölték, hogy a rabszolgaság igáját hordják, bennünket azonban teljesen meg akartak semmisíteni. Népünkkel együtt haladtunk lefelé az agónia és a pusztulás útján.

Mi, akik olyan sokan voltunk, ma nagyon kevesen maradtunk. Nem sok zsidó élte túl az eseményeket Európában. Elpusztultak és velünk együtt elnémult „Ben Midbárjaink” hangja; „cofeink”, — oly gazdagok energiában és ifjúi lelkesedésben — eltűntek; „bogérjaink” élettelen hachsara-csoportjai — melyek telítve voltak az Erec Jisrael utáni vággyal — gyökerestől kipusztultak. Némaság borult a sómérek nagy közösségére. Vilnában, amely mozgalmunk és más héber ifjúsági mozgalmak

utolsó menedéke volt Lengyelországban. Az európai zsidóság nagy központjaiban megszűnt minden nevelő tevékenység, csak az életért, az emberi és nemzeti becsületért való harc folyik tovább.

Ma úgy tűnik, hogy minden mást megjósolhattunk és elképzelhettünk volna, csak nem ezt a rettenetes pusztítást és nem ezt a borzasztó chaluc-parancsot: „elsőnek és derekasan a halálig”. De e rettenetes irtóháború kezdetétől fogva tudtuk, hogy amint sohasem okoztunk kiábrándulást Izrael tömegeinek, míg éltek, úgy nem fog mozgalmunk csalódást okozni halálában sem. És valóban, nem okoztunk kiábrándulást.

Nekünk az élet rendeltetett

Mi — akik oly sokan voltunk és oly kevesen maradtunk — kételkedjünk? Testvéreink, Lengyelország, Csehszlovákia és Náci-Európa minden halálvölgyének gettóiban ma is kitartanak elkeseredett küzdelmükben. Nem teszik le a fegyvert, magasan tartják a forradalom zászlaját a gettó forradalmában — mi meghajtsuk fejünket? Ők még mindig kitartóan várják felszabadulásukat — mi elveszítjük hitünket a jövőben? Hiszen egyedül ő értük, az ő megmentésükért is érdemes élni és harcolni.

És a halottak feladattá tették számunkra az életet. Csak zsidók, akiknek szívében annyira égett a népük jövőjébe vetett tüzes hit, szállhattak úgy szembe a halállal, mint azok, akik a gettóban harcoltak. És ha volna valami jóvátétel halálukért, ez csak népünk gyors talpraállítása és újraszervezése lehet, hogy hasonló csapás még egyszer ne érhesen bennünket. „Izrael népe tovább él!” — kiált felénk népünk millióinak kiontott vére. Igen, Izrael népe tovább él és harcol életéért, él s hisz — mint azelőtt — jövőjében. És mozgalmunk, ha nem felejt el, hogy hű maradjon önmagához, szükségszerűen ennek a hitnek az úttörői között lesz, — első lesz a készenlétben: folytatni a harcot, legyen, aminek lennie kell.

— első lesz a segítségben, ahol segítség egyáltalán még lehetséges,

— hogy felébressze az akaratot az élethez, ahol ez pislákolni látszik,

— hogy felkeltse a vágyat a nemzeti és társadalmi szabadság iránt ahol ez a vágy még szunnyad,

— hogy úttörők legyenek minden körülmények kö-

zött a felépítésben és mindannak megvédésében, amit eddig építettek Erec Jiszraelben

A mai napon be kell számolnunk mozgalmunk harminc évről és munkájáról.

Egy korszak befejezténél és egy újnak a küszöbén állunk, össze kell tehát foglalnunk a multat és fel kell készülnünk a jövőre, tanulnunk kell a multból a jövőért.

Az ifjúság hatalma

Mik voltak azok az erők, amelyek a diaszpórában különleges jellegünket és helyzetünket — mint ifjúsági mozgalom — létrehozták? Miben különböztünk azoktól az ifjúsági mozgalmaktól, amelyek a legtöbb országban, ahol voltunk, kifejlődtek? Miért volt az, hogy miután a zsidóság színpadán mi lettünk a feltörő ifjúsági mozgalom és egyengettük az utat más chaluc ifjúsági szervezkedések számára, — követőink voltak, akik a mi nevelési és társadalmi tapasztalatainkból tanultak?

Forradalom emelt fel és fejlesztett bennünket, az ifjúság forradalma az élet megszokott rendje ellen. Akaratunk, hogy egyénileg, nemzetileg és társadalmilag élhessünk — másként, mint a bennünket környező — hatalmas volt. Fellázdadtunk az emberek közötti kapcsolatok fonáksága ellen, egy olyan családi kör ellen, amelyből hiányzik a lényeg. Fiatal szívünk minden tüzével kihívtuk a világot, amely kirabolta a gyengét és megalázta építőit és munkásait. Leikünk fáj a társadalom látán, amely megfosztotta az egyént attól a jogtól, hogy szabad emberként élhessen és a gyenge népeket attól, hogy saját életüket éljék. Visszariadtunk egy világtól, amely fiai millióinak vérében gázolt, akiket a harctereken legyilkoltak, de nem tudták, kiért és miért harcoltak. Fellázdadtunk mindazok ellen, akik megbékültek egy ilyen étellel és egy nyugodt sarokba visszavonulva akarták átvészelni a kavargó vihart.

Az ifjúságnak ezt a forradalmát nem mi találtuk fel. A forradalom és az ifjúság, úgylátszik, testvérfogalmak. Egy ifjúság, amelynek ifjúságát nem nyomták el csirájában s nem lett idő előtt öreg, súlyos lelki válságba kerül, ha megismerkedik a dolgok ma fennálló rendjével. Minél függetlenebb ifjúsága megelégedettségében, minél gazdagabb és erősebb egyénisége, annál nagyobb lesz ez a válság. Gyökerei mélyen fekszenek a serdülésből az érettségig fejlődő ifjúság biológiai és

pszichikai vágyaiban. Ilyen az az ifjúság, amely fel-
lázad.

Biológiai erők egymagukban azonban nem hozzák létre ezt a lázadást. Ezek csak irányítók, a talaj, amelyből a lázadás fejlődik és táplálkozik. A lázadás jellegét annak a történelmi időszaknak milyensége adja meg, amelyben az ifjúság él, álmodozik és küzd.

Egy viszonylagos társadalmi és nemzeti nyugalom időszakában, amikor az élet oly szelíden folyik, mint a Silóách vizei, amikor nincs komoly megrázkódtatás, minden biztosan megalapozottnak és szilárdnak látszik, — és még csak a mélyben gyülekeznek azok az erők, amelyek egy napon felfognak törni és összedöntik a dolgok megszentelt alapjait — az ifjúság elmerül a fennálló rendszerben, álmai belefulladásnak a hétköznapiakba, elhervadnak, mielőtt virágbaborulnának.

Társadalmi forradalmak idején azonban, amikor a szolgaság, a fojtogató hagyományok láncai széttörnek, olyan időszakokban, amelyek nagy nemzeti és társadalmi felfordulások végén, mint azok szükségszerű függelékei jelentkeznek, — amelyek ritmusa egyezik az ifjúság szívverésével és amelynek eszményei az ifjúság szemei előtt valósulnak meg — könnyű az ifjúságnak utat találni a felnőttek öntudatra ébredt és haladó közösségével való együttműködésre. Ilyenkor a forradalmi ifjúság a lázadók és harcolók, a gyengék és elnyomottak, szóval azok oldalára áll, akik hisznek a jövőben.

Az ifjúság minden hullámának ugyanaz a vágya: a dolgok arcát megváltoztatni. A hullám emelkedik és duzzad, azután — az őt kiváltó pszichológiai és biológiai erők csökkenésével — fokonként leülepedik. Az ifjúság ismét belép egy „barázdába”. Az emberiség egy új reménye a felszabadulásra és felújulásra búzódtott össze a valóság szikláin. Csak néhányan őrzik meg szívükben az ifjúság tüzét életük végéig, bennük a lázadás hangjai sohasem halnak el. Ők a forradalmak életrehívói, ők azok, akik a nemzet és társadalmi forradalmi mozgalmak jellegét formálják.

Az idők vihara

Mozgalmunk kezdete is olyan idősakra esett, amikor egy, az egész világra kiható társadalmi felfordulás és az elnyomott népek újjászületésének szelei fújtak. A mi népünk is, amely mind között a legelnyomottabb volt, felébredt.

Azok az idők tele voltak várakozásokkal és reményekkel. Az első véres világháború után elkerülhetetlenül feltámadt a visszafizetéshez való hit. Egy hatalmas társadalmi forradalom mennydörgése hallatszott a mélyből. A föld urai, amikor a számonkérés elérkezett, jóakaratóan szórták ígéreteiket és nyilatkozataikat: „Soha többé háborút!” „Legyen vége a szegénységnek és elnyomásnak!” „Szabadság minden elnyomott nép számára!” És az ifjúság hitt. Elhitte, hogy az új világ felépítői között lehet majd. A zsidó ifjúság is fellázadt, remélt és hitt. A zsidó ifjúsági mozgalom felemelkedett, megszületett a Hasomér Hacair.

Amilyen gigantikusak voltak a remények és álmok, olyan rettenetes volt a kiábrándulás. Csak Keleteurópában és Ázsiai Oroszországban folytatódott a forradalmi harc a létért a külső és belső ellenség ellen. Keleteurópában a fosztogatás hullámai csaptak össze a zsidók felett. Még Palesztinában is megtámadták azt a jogunkat, hogy az országba belépünk és azt felépítsük. A világ lassan kijózanodott mámorából, az ígéreteket elfelejtették, a lázadókat elhallgattatták, kitéhették vagy megvásárolták. Az ifjúság is kiábrándult. Forrongó vére lassan elvesztette forradalmi erejét. Letette a fegyvert, vagy elvándorolt egy úttalan ürességbe. Mi azonban nem adtuk meg magunkat.

Cél és cselekedet

Szemben a többi nép ifjúságával, mi hidat találtunk saját egyéni reményeink és annak a kornak a követelései között, amely újjászületett és forradalom után kiáltott. Ifjúságunk minden erejét, vérünk minden forrongását a „cél és cselekedet” ikeröntvény-formájába öntöttük. A merész ugrást a szubjektív vágyak világából a tárgyilagos kényszerek világába nem mint egyének, hanem mint mozgalom, tettük meg. Egy ifjúság érzelmeiből az eljövendő nemzedék örökségét alkottuk. Fáradozásaink által az ifjúság átmeneti forradalmából a chaluc-mozgalom soha el nem apadó forrása lett.

Bizonyára mindnyájan emlékeznek Cvi Schatz csodálatos tanulmányára a kvucáról. Az ő álma az volt, hogy a kvuca ne csak megújítsa a zsidók életét Erecben, új elégedettséggel töltve el családi és társadalmi kapcsolataikat, hanem bámulatra méltó csodalámpa legyen, amely összegyűjti a szabadság és forradalom tüzét, a re-

mény és hit fényét, hogy azután a társadalmi felfordulások, a hanyatlás és kétségbeesés napjaiban mindezt kisugározza magából. Ilymódon, amikor a világ sötétségben lesz, ez a fényforrás fogja felderíteni a homályt és az új vihar eljövételével kettőzött erővel fog világítani.

Schatz látomása valórávált. A kibbuc-mozgalom valóban hatalmas csodalámpa lett, megőrizve magában az égő hitet az emberben és az állandó felkészültséget a chaluc-mozgalomra. A mi kibbucaink a cionizmusban és a harcos szocializmusban való hit gyújtópontjai, még olyan sötét és rettenetes napokban is, amikor a kétségbeesés hamis cionista reményeket táplál, megalázza a munkást és veszélyezteti a cionista és osztályharcos függetlenségét.

Schatz elméletei a kibbuc-mozgalomról a mi ifjúsági mozgalmunkban is valóra váltak. Ez az ifjúsági mozgalom, a Hasomér Hacair egy roppant generátor lett, amely a lázadások szikráit egyetlen tüzé gyűjti össze és állandóan fényt és meleget sugároz, még akkor is, amikor a világban fagyos szelek fújnak, amelyekről megdermed az élet megváltoztatására irányuló vágy, elhamvad a jövőbe vetett hit szikrája. A viharok és válságok idején spontán feltörő vágyakat egy állandóan csörgedező forrássá változtattuk, olyan erővé, amely minden új nemzedékkel megújítja magát. Megadtuk az ifjúságnak a hatalmat, hogy saját világát megteremthesse, ez a mozgalom nemzedékről-nemzedékre száll, minden nemzedék maga hódítja meg saját világát, alakítja át sajátos érzelmeit az összeség érzésévé és így folytatja a lánc kovácsolását.

Mi volt az, ami az egész zsidó világban szétszórt ifjúsági csoportokat a mi mozgalmunkban egyesítette? Mi óvott meg bennünket az elsatnyulástól, ami a mi időnk ifjúságának sorsa?

Egy bizonyos ifjúsági mozgalom sikertelensége.

Azokban a napokban, amikor az első világháború a végefelé közeledett, Európában duzzadt és nőtt az ifjúság forradalma. A német ifjúság forrongott, az angol a cserkészrendszer megkövesedett keretei ellen lázongott, a lengyel fiatalok mozgalmat indítottak életkörülményeik megjavítására. Egyazon vágy dobogott a szívekben az újrafarmálás után, egyazon lázongás az élet hamisságai és csalásai és a kispolgári eszmevilág ellen.

E mozgalmak hangját régen elnémitották. Eltűntek, nem hagytak nyomot népük történetében, sem befolyást

életmódjukra; sohasem lettek újjáalkotó szociálpolitikai erők. Amilyen nagy volt emelkedésük, olyan mély volt bukásuk is. Németországban, ahol az ifjúsági mozgalom legjobban kivirult, volt a legmélyebb a hanyatlás. Ezek az ifjúsági mozgalmak sohasem találkoztak egymással az életben, tagjai a világ négy tája felé szóródtak, kevesen voltak köztük olyanok, akik megtalálták az utat a szociális újjáalkotás egyetlen igazi mozgalmához: a munkásmozgalomhoz. Azonban ekkor ez a mozgalom is kiábrándulást hozott, nagyrészek a dolgozó osztályok forradalmi céljainak árulója lett, a többiek érdekhajszásba bonyolódtak, amely elpusztította a mozgalmat.

Ily módon sokan estek a „szent hamisság” — a fasizmus áldozatává. A fasizmus kihasználta kétségbeesésüket, eltérítette irányából forradalmiságukat és fejszéjét saját eszmei és lelki megzavartságukon köszörülte. Így kiterjesztette befolyását az ifjúságra és befogta őket félrevezetésének igájába. A félelem szikláin az ifjúság egy új hulláma zúzódt halálra, eltűnt az emberi remény újabb vitorlája, elnyelte a győzelmes reakció szennyes tengere.

Erők forrása

A mi sorsunk nem ilyen volt. A realitás, amelyben felnőttünk, kétségtelenül nagyban segítségünkre volt. Egy ifjúsági mozgalom, amelynek érettségében nincs alkalma ifjúsága álmait megvalósítani, pusztulásra van ítélve. Nekünk azonban megvolt ez az alkalmunk. Igaz, hogy megmaradhattunk volna örökre a diaszpórában és „cionisták” lehettünk volna; sőt, elmehettünk volna Erec Jiszraelbe és ott folytathattuk volna galuti életmódunkat. A felszabadító cionizmus igazi lényege megkívánja követőitől, hogy az elgondolást azonosítsák a megvalósítással. A cionizmus teljes megvalósításáról azonban nem lehetett szó az értékek alapvető megváltoztatása nélkül. Az életet alapszabályként újraformálni; ez volt az első követelése az igazi megvalósításnak. Az egyén és a nép felszabadításának azonossága — ez volt a vezérelv kezdettől fogva.

Európa ifjúsága számára az újjáalkotás minden útja el volt zárva mindaddig, míg a fennálló rendszer össze nem omlott. Az élet igazi újjászületésének előfeltétele a társadalmi forradalom volt. Csak ez nyithatta meg az utat az ifjúság számára az új élet felé, az álom valóra-